

lønnen paa Landjorden. — Jeg skal af Detailbestemmelserne kun berøre et Punkt, paa hvilket det ærede 2det Medlem for 1ste Kred (Raben) strejffede ind, men fra en noget anden Side end den, som jeg vil fremdrage. Det forekommer mig, at der her er en Modstrid mellem Lovforslaget og Bestemmelserne i Soloven. I Solovens § 228 staar der: „Twistes Bjærgere indbyrdes om Bjærgelønnens Fordeling, bestemmes denne af Retten under Hensyn til de i § 225 angivne Omstændigheder, medmindre Flertallet af Bjærgerne er enigt om at lade Sagen afgøre af Amtmanden efter indhentet Erklæring af Politimesteren, med Forbehold af at kunne indanke Sagen for Justitsministeriet“. Medens nu Lovforslaget aabenbart paa andre Punkter henholder sig ved sin Tavshed til Bestemmelsen i Soloven, saa hedder det i § 13, sidste Membrum, at „Bjærgelønnens Fordeling, mellem Bjærgerne, for saa vidt disse ikke derom kunne enes, afgøres af Amtmanden“. Jeg kan ikke skønne rettere, end at her er en Uoverensstemmelse mellem Soloven og Lovforslaget, i hvert Tilfælde vil der her opstaa, saakremt dette bliver til Lov, Spørgsmaal om, hvorledes disse to Bestemmelser skulle forenes med hinanden, og efter almindelig Lovfortolkning maa man komme til det Resultat, at den ny Lov for saa vidt havde ophævet Bestemmelsen i Soloven. Her er et Punkt, som trænger til nærmere Oplysning, og hvorpaa jeg vil tillade mig at henlede et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed.

Breinholdt: Jeg vil tillade mig at rette et Spørgsmaal om et enkelt Punkt til den højtærede Justitsminister. § 4, 3dje Stykke, begynder saaledes: „Hvor Bjærgelav er oprettet, tilkommer og paahviler al Bjærgning, som ved Vistand, der ydes fra Land, finder Sted paa Kyststrækningen i den paagældende Kommune, Lavet“. Jeg vil der gerne i Anledning af et bestemt Eksempel, som jeg kender, spørge, om det i alle Tilfælde forholder sig saa, at al Bjærgning tilkommer Bjærgelavet. Der er nemlig paa den Kyst, hvor jeg er ret nøje bekendt, og hvor der er oprettet Bjærgelav omtrent med den Besøielse, her omtales flere Gange — og ved et enkelt var jeg selv til Stede — indtraadt det Tilfælde, at der strandede et Skib, hvis Kaptajn aldeles ikke vilde have hverken med Øvrigheden eller med Bjærgelavet at gøre. Han jagde, at han vel ikke var kommet til et barbarisk Land, hvor man à tout prix med Magt vilde sætte ham ud af Funktion, han vilde selv bjærge. Der var megen Strid — jeg var tilslagt som

Translater — med Øvrigheden, og man halede det ud, indtil en Agent for vedkommende Assuranceelskab blev hentet fra Helsingør, og Enden blev, at uagtet der var et saadant autoriseret Bjærgelav oprettet, kom Kaptajnen dog selv til at raade for Bjærgningen af sit Skib. Derfor vil jeg tillade mig at spørge om, hvis lignende Tilfælde indtræde, de Ord her, at al Bjærgning tilkommer og paahviler Bjærgelavet, i alle Tilfælde skulle gælde, saaledes at den fremmede strandingslidte Skipper betages al Ret til at varetage sit eget Liv. Jeg tillader mig blot at henstille dette Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister.

Hvad der ligeledes har vakt nogen Betænkkelighed, er Bestemmelsen i § 13, 1ste Stykke, hvori det, som allerede er nævnt af flere ærede Talere, i Overensstemmelse med Soloven er bestemt, at Bjærgelønnen ikke maa overstige $\frac{1}{3}$ af det Beløb, som udkommer ved Salg af Godset. Jeg vil der spørge, om det staar i fuldstændig god Overensstemmelse med private Forstrandsejeres Ret; thi saa vidt mig bekendt, er Forholdet der ordnet paa en saadan Maade, at denne Regel vil gribe temmelig stærkt ind i den nu bestaaende Praksis, som hersker for private Forstrandsejere. Jeg ved, at der meget ofte er ansat Strandfogder, der ganske vist faktisk ansættes af Forstrandsejerne, men med Approbation af Amtmanden, og som have privat Akkord med Forstrandsejerne om, hvor meget de skulle have af det bjærgede, det, som kommer dødt eller drivende løst ind; naar ikke Eieren kommer til, deles det mellem Forstrandsejeren og Standfogderne, som have afholdt Bjærgningsomkostningerne. Jeg forlanger ikke noget udtrykkeligt Svar nu; men jeg vil henlede et eventuelt Udvalgs Opmærksomhed paa en Undersøgelse af dette Forhold lige over for den private Forstrandsejer. Med Hensyn til Stykke 3 i § 4 tillader jeg mig derimod at stille et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister.

Justitsministeren (Kellermann): Dette Lovforslag er, som jeg allerede har tilladt mig at bemærke, da det blev indbragt, ikke alene blevet foranlediget ved den Betragtning, at der som Følge af den Forandring, der er foregaaet i Forholdene, var Grund til at udarbejde en ny Strandingslov, eller paa Grund af det ønskelige i at opnaa den samme Lovgivning paa Bornholm og det øvrige Land; men den ydre egentlige Anledning dertil var den, at den ny Solov i flere Henseender gør det ønskeligt at faa revideret Strandingsloven, hvad man ogsaa har ertendt i de to andre Lande,